

—Слушай, приятелко! Ти си обречена на смърть. Защото отъ вкуснитѣ сокове на амброзоподобнитѣ плодове твоего сърдце е станало истинска амброзия, ти трѣбва да го прѣдадешъ на моята крокодилица, която ще го изяде!

—Тѣй ли? — рекла съобразително маймуната; — че защо не ми каза това на търгане? Знаешъ, азъ пазя моето сърдце въ една кухинка на дървото, дѣто живѣя. Съ удолствие ще го поднеса на жената на моя приятелъ, ако ти ме отнесешъ до жилището

ми, за да го зема.

Крокодилътъ повѣрвалъ на маймуната и я понесълъ назадъ къмъ брѣга. Щомъ маймуната усѣтила твърда почва подъ краката си, съ единъ скокъ се намѣрила горѣ на дървото и извикала на крокодила:

—Слушай, лицемѣрний кръвнику, скритъ подъ булото на приятелство! Моето сърдце си е на своето мѣсто, и ще знае вече по-добрѣ да се пази отъ приятели като тебе!

Крокодилътъ посраменъ избѣгалъ у дома си.

НЕБЕСНИ ЖЪЛТИЦИ.

(Изъ приказкитѣ на Братя Гримъ).

Едно малко момиче останало сираче безъ баща и майка. То било толкова бѣдно, че нѣмало повече отъ една колиба, въ която да си живѣе, не повече отъ едно легло, на което да си легне, не повече отъ едни дрехи на гърба си и едно кжсче хлѣбъ за храна. Но то било кротко, смирено и надарено съ добро сърдце. Понеже никой не искалъ да знае за него, то тръгнало съ надежда въ Бога изъ полето. Тамъ срѣщнало единъ бѣденъ старецъ, който казалъ: «Охъ, дай ми нѣщо за ядене, мого съмъ гладенъ!» Момичето му дало своето парченце хлѣбъ. Старецътъ му рекълъ: «Господъ да те благослови». Като вървѣло по-нататъкъ, то срѣщнало едно дѣте, което плачело и викало: «Дайте ми една шапка, много ми е студено на главата!» Момиченцето дало шапката си и заминало. Още по-нататъкъ то срѣщнало едно дѣте, което плачело за палто. То му дало своето. По-нататъкъ едно нещастно момче му поискало дрехи. То дало рокличката си. Така, останало безъ хлѣбъ и дрехи, то замръкнало въ една гора. Тогава въ тъмнината дошълъ нѣкой и го помолилъ да му даде ризичката си. То му я дало, и

неизвѣстниятъ изчезналъ. Веднага слѣдъ това много звѣзди отъ небето паднали и, като се чуквали по земята, ставали твърди блѣскави жълтици. Момчето което било веќе голо, веднага се видѣло въ дрехи, хубави копринени дрехи, укичени съ скъпоцѣнни камъни.

Слѣдъ това то събрало жълтицитѣ и било прѣзъ цѣлия си животъ богато.

Прѣвелъ отъ нѣмски: *Б. С. Иванчевъ*
ученикъ.

СЪНЪТЪ НА ЛЪНИВЕЦА.

Цѣлъ день малкиятъ Иванчо
Игра, тича непрѣстанно;
Зарадъ това той си легна
Тая вечеръ толкозъ рано.

*

Спи, но честичко се стрѣсва
И подскача въвъ кревата;
Ту, въвъ съня си говори,
Ту пкъ маха съсъ ржката.

*

Той уроцитѣ за утрѣ
Не погледна днеска даже
И учительтъ, сънува,
Какъ ще го затуй накаже.

Ранъ-Ранилъ